

De dief

Eerder verschenen van Clive Cussler bij The House of Books

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Wassende maan
Duivelsadem
De schat van Khan
Zwarte wind
Trojaanse Odyssee
Poorten van Hades
Atlantis ontdekt
Stormvloed
Schokgolf
Dodelijk tij
Duik in het duister
Vixen 03
Titanic
Het logboek
Storm in Havanna
(*voorjaar 2015*)

ISAAC BELL-AVONTUREN

De race
De spion
De saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

De storm
Duivelspoort
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Serpent
Het uur nul (*najaar 2015*)

Clive Cussler
en Justin Scott

De dief

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Thief*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2012

© 2012 by Sandecker RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York, NY 20118 USA

© Vertaling uit het Engels: Pieter Cramer, 2014

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2014

Omslagontwerp: Loudmouth, Robert Adriaansen

© Omslagfoto: Tom Hallman

Foto auteur: © Rob Greer

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4552 0

ISBN 978 90 443 4553 7 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

DEEL EEN

SPREKENDE BEELDEN

1

DE OCEAANSTOMER MAURETANIA VAN DE CUNARD LINE TIJDENS DE OVERSTEEK VAN DE BAR

‘Hoor je dat?’
‘Wat moet ik horen?’ vroeg Archie.

‘Een snelle motorboot.’

‘Je hebt de oren van een vleermuis, Isaac. Ik hoor een schip, meer niet.’

Isaac Bell, een lange slanke man van in de dertig met een goudblonde haardos en een ferme, keurig verzorgde snor, stapte naar de reling van het scheepsdek en tuurde in de duisternis. Hij droeg de kleding van een eenvoudige verzekeringsagent uit Hartford, Connecticut: een voor een dagenlange bootreis geschikt kostuum van Harris tweed, een lage hoed met brede rand, maatschoenen en een gouden horlogeketting gedrapeerd rond zijn smalle taille.

‘Het is niet ons schip.’

Ze voeren terug naar Amerika op oceaanstomer Mauretania van de Cunard Line, het snelste lijnschip ter wereld, op weg naar New York met tweeëntwintighonderd passagiers, achthonderd bemanningsleden en zesduizend zakken post. Beneden in de schemerige hitte van het ruim werkten honderden halfnaakte mannen zich in het zweet terwijl ze kolen schepten om voldoende stoom te produceren voor de vierenhalve dag durende oversteek van de Atlantische Oceaan. Maar ze voeren nog tergend traag in de vaargeul door de Mersey Bar met slechts enkele centimeters water onder de kiel en een gitzwarte nacht voor de boeg. Zes dekken boven de ovens en honderdvijftig meter voor de dichtstbijzijnde schroef hoorde Isaac Bell vooral een motorboot.

Dat geluid hoorde daar niet. Het was het knerpende ratelen van

een door V-8-benzinemotoren aangedreven speedboot, een in Engeland gebouwde Wolseley-Siddeley, vermoedde Bell. Maar een dergelijke herrie verwacht je bij een speedbootrace op een zonnige dag aan de Côte d'Azur en niet hier in deze pikzwarte nacht in een vaargeul voor zeeschepen.

Hij keek naar waar het vandaan kwam. Geen scheepslamp te zien. Hij zag alleen de wegstervende gloed van Liverpool, het laatste licht van Engeland op zo'n zeventien kilometer van de achtersteven.

Ook naast het schip bewoog niets in de onzichtbare scheidslijn tussen het inktzwarte water en de bewolkte lucht.

Voor hen knipperde een lichtboei.

Het geluid verflauwde. Een speling van de wind waarschijnlijk, die vanuit de Ierse Zee blies en het zeildoek liet klapperen van de reddingsboten die aan de buitenkant van de teakhouten reling waren bevestigd.

Met een plechtige armzwaai klapte Archie een gouden sigarenkoker open. Hij pakte er twee La Aroma de Cuba's uit. 'Wat dacht je van een overwinningsrokertje?' Hij klopte op zijn vestzak. 'Mijn schaartheetje vergeten. Heb jij een mesje?'

Bell trok met een flitsende beweging sneller dan het oog kon volgen een werpmes uit zijn schoen tevoorschijn en topte de Havana's zo scherp als een guillotine.

Archie – oftewel de roodharige Archibald Angell Abbott IV, prominent lid van de hogere New Yorkse kringen – zag eruit als een welgestelde stedeling, een solide vermomming die hij zich aanmat wanneer hij met zijn jonge vrouw Lillian reisde, de dochter van de succesvolste spoorwegmagnaat van Amerika. Alleen de kapitein van het schip en de opperhofmeester wisten dat Archie privédetective was in dienst van het Detectivebureau Van Dorn, en dat Isaac Bell daar de hoofdresearcheur was.

Afgeschermd tegen de wind achter een tussenschot staken ze de sigaar op ter viering van het feit dat ze een aan Wall Street frauderende effectenmakelaar hadden opgepakt, die met zijn plunderingen het sluiten van fabrieken en het ontslag van duizenden werknemers op zijn geweten had. De oplichter was naar een luxueus Europees bal-

lingsoord gevlucht in de foutieve veronderstelling dat het motto van de Van Dorn-detectives – We Geven Nooit Op! Nooit! – de kustlijn van het Amerikaanse vasteland niet oversteeg. Bell en Abbott hadden hem in een casino in Nice opgespoord. In het vooronder van het schip veilig opgesloten in een van een circus gehuurde leeuwenkooi – het officiële scheepscachot was al bezet – voer hij nu onder bewaking van een agent van de Beveiligingsdienst van Van Dorn zijn berechting in Manhattan tegemoet.

Bell en Abbott, die al boezemvrienden waren sinds een legendarische interuniversitaire bokswedstrijd – Bell voor Yale, Archie voor Princeton – kuierden als enigen over het dek. Het was laat en de gure wind die gepaard ging met mist had de passagiers van de eerste-, tweede- en derdeklas naar hun respectievelijk luxe suites, hutten en gegalvaniseerd ijzeren kooien gedreven.

‘We hadden het,’ zei Archie met een toch wel serieus ondertoontje, ‘over jouw niet-zo-aanstaande huwelijk met mejuffrouw Marion Morgan.’

‘In ons hart zijn we allang getrouwd.’

Isaac Bells verloofde werkte in de filmindustrie. Nadat ze voor Picture World News Reels de begrafenisstoet van koning Edward VII had gefilmd, had ze de laatste boottrein uit Londen genomen. De filmnegatieven van de opnamemachines die ze langs de route had opgesteld, waren onmiddellijk ontwikkeld, gewassen, gedroogd en gekopieerd. Vanavond werd, nauwelijks negen uur nadat de oude ‘Koning Teddy’ was begraven, in de theaters rond Piccadilly Circus honderd zestig meter ‘documentairefilm’ vertoond, terwijl de vlijtige regisseuse genoot van een warm bad in haar eersteklashut op het promenadedek van de Mauretania.

‘Niemand twijfelt aan de hartstocht waarmee je haar het hof maakt,’ zei Archie met een dermate suggestieve knipoog dat ieder ander een stevige oorvijg had kunnen verwachten. ‘En alleen een blinde ontgaat de enorme smaragd aan haar vinger als bewijs van jullie verloving. Toch valt het vrienden op dat het alweer een tijdje geleden is dat je dat aankondigde... Koudwatervrees?’

‘Ik niet,’ reageerde Bell. ‘En Marion ook niet,’ voegde hij er haastig

aan toe. ‘We hebben ’t allebei zo druk dat we er niet toe komen een datum vast te stellen.’

‘Grijp nu je kans. Vierenhalve dag op zee. Ze kan geen kant op.’ Archie gebaarde met zijn sigaar omhoog naar de verduisterde brug van de Mauretania en vroeg langs z’n neus weg, alsof hij en zijn vrouw dit gesprek niet al hadden bekokstoofd sinds ze deze overtocht boekten: ‘Wat vind je ervan als we de kapitein nu eens vragen om jullie te trouwen?’

‘Je loopt hopeloos achter, Archie.’

‘Wat bedoel je?’

Met een brede grijns op zijn olijke gezicht lachte hij een regelmatige rij sterke tanden bloot die haast oplichtten in de duisternis. ‘Ik heb dat al met kapitein Turner besproken.’

‘Ons heb je alvast!’ Archie greep Bells hand en schudde die heftig. ‘Ik ben jouw getuige. Lillian is bruidsjuifer. En ik zorg voor een hele scheepslading bruiloftsgasten. Ik heb stiekem de passagierslijst bekeken. De halve ‘Vierhonderd’ is aan boord van de Mauretania en een aanzienlijk deel van *Burke’s Peerage*.’

Bells grijns veranderde in een vastberaden glimlach. ‘Nu moet ik alleen Marion nog zover zien te krijgen.’

Archie, die van een schotwond herstelde, liet abrupt weten dat hij naar bed ging. Bell voelde dat Archie trilde toen hij hem door de zware deur naar een kampanjetrap hielp.

‘Ik loop wel even met je mee naar beneden.’

‘Zonde van die goede tabak,’ zei Archie, die zich stevig aan de trapleuning vasthield. ‘Rook jij je sigaar maar op. Ik red ’t wel op eigen kracht.’

Bell bleef staan luisteren tot Archie veilig beneden was. Daarna stapte hij het dek weer op, waar hij met gespitste oren nog wat op en neer liep.

Hij leunde over de reling. Achttien meter lager kolkte het water in het schijnsel van de lampen van een loodsboot die stoom en rook uitblazend vlakbij voer. De roerganger drukte de boeg behendig tegen de hoge zwarte wand van de met klinknagels bewerkte romp van de

Mauretania. De loods, die het gigantische stoomschip door de riviermonding en over de zandbank had gestuurd, daalde een lange touwladder met houten sporten af. Hij stapte keurig over en een minuut later gingen beide vaartuigen uiteen, waarna de kleinere na het doven van de deklampen bij de achtersteven uit zicht verdween, en de grotere de snelheid opvoerde.

Bell tuurde nog steeds peinzend in de duisternis toen hij het knerpende geratel van de V-8-motoren weer hoorde. Het klonk nu minder ver weg. Een halve kilometer op zijn hoogst, schatte hij, en het kwam snel dichterbij. De motorboot naderde tot op zo'n honderd meter. Bell kon hem nog altijd niet zien, maar hij hoorde hoe de boot langszij kwam en met het stoomschip opvoer, geen geringe klus in de onstuimige zeegang. Hij vond het vreemd, zelfs ronduit gevaarlijk, dat er op de boot geen enkele lamp brandde. Opeens gebeurde dat wel, al waren het niet de boordlichten die aansprongen, maar een afgeschermd Aldis-seinlamp die aan- en uitflitste.

2

Isaac Bell keek omhoog naar de open, uitstekende vleugel van de brug in de verwachting dat er van de Mauretania terug werd geflitst. Maar op de brugvleugel stonden geen officieren of andere zee-lieden en er seinde niemand terug. Ook zag hij geen reactie komen van de fokkemast die onzichtbaar zo'n zestig meter hoog de donkere lucht in torende. De uitkijk in het kraaiennest keek vooruit en niet naar de zijkant waarop de smalle lichtbundel van de Aldis-lamp was gericht.

Plotseling zag Bell het spetterende schuim van een boeggolf. Het glansde wit in scherp contrast met het zwarte water. Vervolgens zag hij de boot zelf naar het schip toe draaien. Het was inderdaad een Wolseley-Siddeley, die zich met de voorplecht door de hoge golven boorde en met veel opstuivend water langs de romp meevoer in handen van een ervaren roerganger. De motorboot kwam recht onder hem langzij, twaalf meter lang met een messcherpe stroomlijn en een heldere waaier van kielzogschuim opwerpend.

Bell hoorde daar beneden een schreeuw, een angstkreet die abrupt werd gesmoord. Hij draaide zich vliegensvlug om en wierp een spiedende blik over het dek. Opeens hoorde hij een kreun van pijn en wegrennende voetstappen.

Door de deur naar de kampanjetrap, waar hij Archie goedenacht had gewenst, stormde een groepje mannen naar buiten die in een felle strijd verwickeld waren. Hun silhouetten staken af tegen het licht dat door de ramen van de eersteklasbibliotheek scheen. Drie grote kerels drongen twee kleinere mannen naar de reling. Bell hoorde weer een schreeuw, een kreet om hulp, een harde klap en een gedempte kreun.

Het slachtoffer klapte dubbel en greep met beide handen naar zijn maag, waar de lucht was uitgeslagen.

Met een felle sprint overbrugde Isaac Bell de afstand die hen scheidde. Hij bewoog geruisloos.

De drie waren zo geconcentreerd dat ze het naderen van de lange detective pas merkten door de dreun van een rechtervuist waarmee de dichtstbijzijnde man tegen het dek werd geslagen. Bell zwenkte op zijn hakken om en legde al zijn gewicht en kracht in een linkse uithaal. Als die raak was geweest, had hij het gevecht tot een gelijke strijd van één tegen één gereduceerd.

Maar Bells doelwit reageerde onvoorstelbaar snel. Hij zwiepte mee met de stoot, die zijn hoofd miste en op zijn schouder knalde. Dit gebeurde met nog voldoende kracht om de man tegen het dek te slaan. Maar hij droeg een dik touw over zijn schouder en de veerkrachtige Manila-strengen vingen de klap grotendeels op.

Uit de duisternis explodeerde een tegenstoot met de geconcentreerde kracht van een heiblok. Isaac Bell draaide met de uithaal mee en ontweek zo een deel van de impact, maar door die beweging viel hij om zijn as tollend tegen de reling en klapte er zo ver overheen dat hij op de motorboot neerkeek die recht onder hem tegen de romp aangedrukt meevoer. De man die Isaac Bell van zich af had gemept, sleurde zijn beide slachtoffers naar de reling. Op een gegromd bevel sprong zijn handlanger over het lichaam van hun neergeslagen kameraad en vloog op Bell af.

In het licht van de bibliotheek zag Bell een mes glinsteren.

Hij draaide weg van de reling, zocht houvast met zijn voeten en probeerde met een snelle stap opzij een gemene dolkstoot te ontwijken. Het lemmet flitste op een paar centimeter langs zijn gezicht. Bell gaf een harde trap. Zijn schoen kwam hard aan. De man smakte tegen de reling en sloeg eroverheen. Een gil van pijn en angst werd abrupt gesmoord door de weerzinwekkende klap waarmee zijn lichaam op de achttien meter lager varende motorboot plofte.

De boot scheurde weg met het kabaal van op volle toeren draaiende motoren.

Isaac Bell trok een Browning automatisch pistool uit zijn jas tevoorschijn.

‘Opstaan!’ beval hij de verbazingwekkend snelle en sterke man met het touw, die hij alleen als een schaduw zag liggen. ‘Handen omhoog!’

Maar weer reageerde de leider van de aanvallers bliksemsnel. Hij wierp het opgerolde touw van zich af. Een lus ervan sloeg om Bells hand met het vuurwapen. In de oogwenk die het duurde om zich los te wringen zag Bell tot zijn verbijstering dat de aanvaller zijn bewusteloze maat van het dek optilde en over de reling in zee dumpte. Daarna rende hij weg.

Bell gooide het touw van zich af en richtte zijn pistool: ‘Blijf staan!’

De aanvaller rende door.

Isaac Bell wachtte kalm af tot de man de lichtcirkel uit de bibliotheek had bereikt zodat hij voldoende zicht had om op zijn benen te schieten. Zijn uiterst effectieve Browning No. 2 semi-automatische .380 kaliber-patronen konden niet missen. Net voordat de rennende man de lichtcirkel bereikte, greep hij met beide handen de reling beet, zwiepte zijn lichaam als een circusacrobaat hoog in de lucht en dook voorover de duisternis in.

Bell rende naar de plek vanwaar de man was gesprongen en keek langs de zijkant van het schip omlaag.

Het water was zwart met witte schuimranden waar de romp van de Mauretania doorheen sneed. Bell kon niet zien of de man zwom of door de golven was opgeslokt. Tenzij de motorboot terugkwam en de bemanning het geluk had hem snel te vinden, was het hoogst onwaarschijnlijk dat ze hem opvisten voordat de bitterkoude Ierse Zee hem met huid en haar had verzwolgen.

Bell stak zijn pistool terug in het holster en knoopte zijn jas dicht. Wat hij zojuist had gezien was iets wat hij niet eerder had meegeemaakt. Wat bezielde die man om zijn bewusteloze maat overboord te gooien, een zekere dood tegemoet, en zichzelf vervolgens aan een zelfde lot bloot te stellen?

‘Dank u wel, meneer, heel erg bedankt,’ zei een stem met het accent en de barokke intonatie van een man uit de hogere Weense kringen.

‘We hebben ons leven te danken aan uw moedige en doortastende optreden.’

Bell tuurde omlaag naar een donkere schaduwvlek. Een andere stem, een stem die duidelijk Amerikaans klonk, gromde: ‘Wou dat u ons had gered voordat hij me in m’n maag had gestompt. Ik voel me alsof ik door een tram ben overreden.’

‘Alles goed met jou, Clyde?’ vroeg de Wener.

‘Ik heb niets wat niet met een maand verpleging door een gediplomeerde blondine te genezen is.’ Clyde krabbelde wankelend overeind. ‘Dank u, meneer. U hebt ons uit een hachelijke positie bevrijd.’

‘Wilden ze u doden of kidnappen?’ vroeg Isaac Bell.

‘Kidnappen.’

‘Waarom?’

‘Dat is een lang verhaal.’

‘Ik heb de hele nacht,’ zei Isaac Bell op een toon waaruit bleek dat hij duidelijke antwoorden verwachtte. ‘Kende u die mensen?’

‘Hun acties en hun reputatie,’ antwoordde de Wener. ‘Maar dankzij u, meneer, zijn we niet officieel aan elkaar voorgesteld.’

Nadat hij beide mannen stevig bij de arm had gepakt, liep hij met hen het schip in en terug naar de rookkamer, waar hij ze in twee leunstoelen naast elkaar liet plaatsnemen en vervolgens aandachtig hun gezichten opnam. De Amerikaan was jong, een besnorde dandy van begin twintig met een warrige kop haar die de volgende dag met een blauw oog en een fikse buikpijn zou ontwaken.

De Wener was van middelbare leeftijd, een vriendelijk ogende, deftige heer met een pince-nez met roze getinte glazen die wonderbaarlijk genoeg op zijn neus was blijven zitten, een hoog voorhoofd en een intelligente oogopslag. Zijn kleding was van hoge kwaliteit. Hij droeg een donkere stropdas en een overhemd met ronde kraag. In scherp contrast met zijn sobere uiterlijk had hij een flinke snor met opkrullende punten. Bell schatte hem in als een academicus, wat niet ver bezijden de waarheid bleek. Ook bij hem was een blauw oog op komst. Er sijpelde wat bloed uit een gescheurde lip.

‘We mogen hier niet zijn,’ zei de Wener, terwijl hij bewonderend de rijkelijk versierde houten lambrisering en het gedetailleerd bewerkte

stucplafond bekeek van de reusachtige, in Italiaanse-renaissantestijl gemeubileerde salon. ‘Dit is de rookkamer van de eerste klasse. Wij reizen tweedeklas.’

‘U bent mijn gast,’ reageerde Bell kortaf. ‘Wat was dat nou allemaal?’

De steward van de rookkamer verscheen, wierp een kille blik op de tweedeklaspassagiers en liet Bell zo nauwgezet als je een mededeling maar kon formuleren weten dat de bar gesloten was.

‘Ik wil handdoeken en ijs voor de kwetsuren van deze heren,’ zei Isaac Bell, ‘plus de onmiddellijke komst van de scheepsarts en een rondje dubbele scotch whisky’s. Te beginnen met de whisky. Breng de fles maar.’

‘Dat hoeft niet, dat hoeft niet,’ liet de Amerikaan hier haastig op volgen. ‘Wij zijn oké, meneer. U hebt al meer dan genoeg voor ons gedaan. Het is tijd om naar bed te gaan.’

‘Mijn naam is Bell. Isaac Bell. Wie bent u?’

‘Excuseert u mij dat ik zo onbeleefd ben,’ zei de Wener met een buiginkje. Hij friemelde met trillende vingers aan zijn vest en mompelde verstrooid: ‘Ik schijn m’n kaartjes te zijn kwijtgeraakt in de hitte van de strijd.’ Hij hield op met zoeken en zei: ‘Ik ben Beiderbecke, professor Franz Bismark Beiderbecke.’ Beiderbecke stak zijn hand uit die Bell aannam.

‘Mag ik u mijn jeugdige collega voorstellen, Clyde Lynds.’

Clyde Lynds salueerde met een olijk gebaar. Bell gaf hem een hand en keek hem indringend aan, op zoek naar wat voor vlees hij in de kuip had. Lynds liet zijn olijkheid varen en keek ernstig terug. Bell ontwaarde een standvastigheid die niet onmiddellijk in het oog viel.

‘Waarom wilden ze u kidnappen?’

De twee keken elkaar tersluiks aan. Beiderbecke sprak als eerste. ‘We kunnen er slechts van uitgaan dat het agenten van een munitiekartel waren.’

‘Wat voor munitiekartel?’

‘Een Duitse firma,’ antwoordde Lynds. ‘Krieg Rüstungswerk GmbH.’

Bell viel de accentloze uitspraak van Lynds op. ‘Waar hebt u zo goed Duits leren spreken, meneer Lynds?’

‘Mijn moeder was Duitse, maar ze is nogal vaak hertrouwd. Ik heb een deel van mijn jeugd in North Dakota op de tarweboerderij van mijn geëmigreerde Zweedse vader doorgebracht, een ander deel in Chicago en ook heel wat tijd achter de coulissen van diverse theaters in New York City. Moeder sloeg uiteindelijk de Wener aan de haak die ze eigenlijk altijd al had gewild, alleen wist ze dat toen nog niet. En zo ben ik in Wenen terechtgekomen, waar de goede professor zo vriendelijk was om zich over mij te ontfermen.’

‘De gelukkige professor, zo bleek, meneer Bell. Clyde is een briljante wetenschapper. Mijn collega’s zijn nog altijd stikjaloers dat hij in mijn laboratorium is komen werken.’

‘Dat kwam omdat ik goedkoop was,’ zei Clyde grinnikend.

‘Waarom,’ vroeg Bell, ‘wilden agenten van een munitiefirma jullie kidnappen?’

‘Om onze uitvinding te stelen,’ antwoordde Beiderbecke.

‘Wat voor uitvinding?’ vroeg Bell.

‘Onze geheime uitvinding,’ antwoordde Lynds, voordat de professor zijn mond open kon doen. Hij wendde zich tot de oudere man en zei: ‘Meneer, we waren het er toch over eens dat we het vooral geheim moeten houden?’

‘Ja, natuurlijk, natuurlijk, maar meneer Bell heeft ons heel vriendelijk geholpen. Hij heeft ons leven gered en dat met gevaar voor eigen leven.’

‘Meneer Bell is vaardig met zijn vuisten. Maar wat weten we verder van hem? Ik stel voor dat we onze mond erover houden, zoals we hebben afgesproken.’

‘Natuurlijk, natuurlijk. Je hebt helemaal gelijk, natuurlijk.’ Teleurgesteld richtte professor Beiderbecke zich tot Bell. ‘Neem me niet kwalijk, meneer. Ondanks mijn leeftijd ben ik geen man van de wereld. Mijn briljante jonge protegé heeft me ervan overtuigd dat ik te goedgelovig ben. Het is duidelijk dat u een gentleman bent. Het is ook duidelijk dat u ons te hulp bent gekomen zonder ook maar een seconde aan uw eigen veiligheid te denken. Aan de andere kant mag ik niet vergeten dat we ernstig zijn bedrogen door lieden van wie we ook dachten dat ze fatsoenlijk waren.’

‘En die ons als citroenen wilden uitknijpen,’ zei Lynds grinnikend. ‘Sorry, meneer Bell. U snapt toch wat ik wil zeggen. Het is niet dat we niet dankbaar zijn voor uw hulp.’

Isaac Bell reageerde met wat als een vriendelijke glimlach kon worden gezien.

‘Uw dankbaarheid hoeft u niet te verplichten tot het vrijgeven van een belangrijk geheim.’ Een geschikt moment afwachten leek de beste remedie tegen de nieuwsgierigheid die hij met dit milde antwoord verdrong. Zoals Archie al had opgemerkt, kon er de komende vier-en-halve dag op zee geen mens weg. ‘Maar ik maak me zorgen over uw veiligheid,’ vervolgde hij. ‘Die munitiemensen hebben met militaire precisie een brutale overval op touw gezet om u van een uitvarend Brits lijnschip te kidnappen. Waarom denkt u dat ze dat niet nog eens zullen proberen?’

‘Niet op een Brits schip,’ reageerde Lynds fel. ‘Op een Duits schip hadden we de bemanning niet vertrouwd. Daarom hebben we ook een Engels schip genomen.’

‘U bedoelt dat ze het al eerder hebben geprobeerd?’

‘In Bremen.’

‘Hoe hebt u ze toen van u afgeschud?’

‘Puur geluk,’ antwoordde Lynds. ‘We zagen ze komen, dus hebben we met veel poeha kaartjes voor de Prinz Wilhelm gekocht. Maar vervolgens zijn we als gekken de andere kant op gegaan, naar Rotterdam, waar we een stoomschip naar Hull hebben genomen. Tegen de tijd dat zij erachter kwamen dat we ons niet op de Wilhelm bevonden, zaten wij al in de trein naar Londen.’

Bell had nog veel meer vragen, maar daar stak de komst van de scheepsarts vooralsnog een stokje voor. Toen direct na de dokter de eerste officier binnenstormde, leegde Bell zijn whiskyglas ongemerkt in een kwispedoor en schonk opzichtig een nieuw glas in.

De eerste officier luisterde met een gezicht dat steeds sceptischer werd naar het verhaal van de professor en Lynds over de aanval van drie mannen die vervolgens over boord waren gevallen. Nadat de dokter de snee in Beiderbeckes lip en Lynds’ opgezwollen oog had onderzocht, richtte de officier zich tot Bell en zei met een veelbeteke-

nende blik op de whisky in zijn hand: ‘Men krijgt toch sterk de indruk dat deze twee heren een klein dispuut hadden en dat trachten te maskeren met een fantastisch verhaal over laten we zeggen “piraterij in de Baai van Liverpool”?’

Isaac Bell nipte van zijn whisky. Hij wilde deze bizarre overval perse tot op de bodem uitzoeken en er eveneens achter zien te komen wat die zogenaamde geheime uitvinding van Beiderbecke en Lynds, die er de aanleiding toe was, nu precies inhield. De kidnappers waren inmiddels vele kilometers achter het schip in de duisternis opgegaan. De Oostenrijker en de in Amerika opgegroeide half-Duitse Zweed waren de enige overgebleven informatiebronnen. En de officieren van de Mauretania waren nog minder bevoegd dan de politie van een provinciestad om een onderzoek naar het motief van de overval af te dwingen. Zij zouden hem alleen maar in de weg staan.

‘Ik zou zeggen...’ vervolgde de eerste officier. Hij was beleefd begonnen, haast bedeesd, een schoolvoorbeeld van de minzame bedrijfsleider die zich niet van zijn stuk liet brengen door een kleine pekelzonde van rijke passagiers. Nu keek hij Bell aan met de keiharde blik van iemand die gewend was jonge officieren schrik aan te jagen. ‘Als er niemand over boord is gesprongen, gevallen of gegooid, ben ik benieuwd wat u, meneer Bell, heeft bewogen hun verhaal nog eens aan te dikken.’

‘Sympathie,’ antwoordde Bell glimlachend. Hij bracht de whisky naar zijn lippen. ‘Die arme kerels schaamden zich nogal voor hun gedrag... en ik had al een paar glazen op.’ Hij tuurde in zijn glas. ‘Leek me daarnet wel een leuk idee...’ Hij keek de officier recht in de ogen en glimlachte schaapachtig. ‘Ik vond het hoogst amusant om eens voor held te spelen, al was het maar voor even...’

‘Ik waardeer uw openhartigheid, meneer Bell. Ik ben ervan overtuigd dat u het met me eens zult zijn dat het, zodra de arts zijn werk heeft gedaan, ’t beste is dat we allemaal het bed opzoeken en verder geen slapende honden wakker maken.’

‘Krieg Rüstungswerk GmbH?’ herhaalde Archie Abbott, die al zijn hele leven regelmatig op en neer was gereisd tussen Amerika en

Europa. Nog onlangs had hij tijdens een uitgestelde huwelijksreis en passant de fundamente van een buitenlands filiaal van Van Dorn gelegd. ‘Dat is een particuliere wapenfabriek die goede contacten met het leger onderhoudt. Zoals je kunt verwachten van een kanonnenfabrikant die op een Europese oorlog anticipeert.’

Isaac Bell had zich vrij snel nadat het ontbijtsignaal had geklonken, in de eetzaal bij hem gevoegd. De Mauretania passeerde Malin Head op het noordelijkste puntje van Ierland en op het moment dat de oceaanstomer de Ierse Zee achter zich liet, verhief de boeg zich in de ongebruikelijk hoge golven van de Atlantische Oceaan, wat in de liften en gangen van het schip tot allerlei geruchten over een aankomende storm leidde.

‘Wat wil je weten?’

‘Herinner je je de motorboot die je gisteravond niet hoorde?’

‘Als ik hem niet hoorde, hoe kan ik me hem dan herinneren?’

Bell vertelde wat er was gebeurd. Archie reageerde teleurgesteld. ‘Dan ga ik eens een keertje vroeg naar bed. Gingen ze echt álle drie over boord?’

‘Degene die me met een mes te lijf ging, degene die door zijn baas over de reling werd gekieperd en de baas zelf op eigen gelegenheid.’

‘Dat maak jij dan weer mee!’

‘Welke idioot verzuipt zichzelf?’

Archie glimlachte. ‘Zou ’t niet kunnen dat hij bang was van een vent die al twee van zijn maten had gevloerd en opeens met een pistool stond te zwaaien?’

Bell schudde zijn hoofd. ‘Iemand die bang is, neemt niet de tijd om zijn maat overboord te gooien. Nee, hij wilde er zeker van zijn dat niemand zich hoefde te verantwoorden. Ook hijzelf niet. Gekkenwerk.’

‘Weet je zeker dat hij niet in een reddingsboot is gesprongen?’

‘Heel zeker. Ik ben teruggegaan en heb goed rondgekeken. Hij bevond zich in de open strook in het midden waar geen boten hangen. Het is minstens tien meter naar de dichtstbijzijnde.’

Archie nam een paar happen van zijn gerookte haring. ‘Ik zou het in plaats van gekkenwerk eerder fanatiek noemen. Krieg Rüstungs-